

1960 öncesindeki sosyalist kuşaklardan günümüze kalan anı çok azdır. Bu kuşakların anıları önemlidir çünkü haklarında bilgi edinebileceğimiz başka belgeler çok azdır. Bu kuşaklar sayıca az oldukları gibi sıkı gizlilik koşulları altında geriye mümkün olduğu kadar az yazılı materyal bırakmaya çalıştılar.

1965 sonrasında ise durum değişti. Sosyalistlerin sayısı arttığı gibi örgüt sayısı da çoğaldı. İnsanlar birbirlerinden daha fazla haberdar olmaya başladılar. Bu nedenle hakkında hemen hiçbir şey bilinmeyen insanlar kalmadı. Böyle insanlar varsa, araştırma yapılmadığı için bilinmiyor demektir. Eskiden araştırma yapmak da mümkün değildi; kimi kimden soracaktınız, bilemezsiniz.

Sosyalistlerin sayısı bugün epeyce az, bunu herkes kabul ediyor. Bu sayı yine de 1960 öncesi kuşaklara göre hayli fazladır. Buradan hareketle onların durumunu daha iyi anlayabiliriz.

1976'da İstanbul'da ilk büyük ve legal 1 Mayıs yürüyüşü yapıldığında eski sosyalistlerin kenarda durup kalabalığa baktıkları, "Bugünleri de gördük ya..." diye düşündükleri değişik kereler yazıldı.

Kendilerince haklılardı. Eski 1 Mayıs'larda bırakın kalabalığı, sayıca az olan sosyalistler bile polis tarafından toparlanır ve birkaç gün karakollarda tutulurdu.

Bizler de kötü günler yaşadık ama onların yaşadıklarının yanında bizimki yine de zayıf kalır.

Örgüt sayısının çoğalması ve insanların birbirini tanıması aynı zamanda bilginin de yayılmasına neden oldu. Sosyalistlerimizde dedikodu mekanizması acayip işler, bilirsiniz; dedikoduya uydurmalar da karışır ama bilgi sonuçta tam doğru olmasa bile yayılır.

Kendimizden örnek verecek olursak; Acilciler'i ülke çapında tanıtan Hürriyet Gazetesi'nin yanı sıra Devrimci Yol'dur. Haritada yerini bile bulamayacağımız kasabalarda bizi kötülediler. İnsanlar hakkımızda kötü düşündüler ama "böyle birileri varmış" diye de öğrendiler.

Her örgüt gibi bizde de ayrılıklar oldu: Devrimci Savaş, HDÖ ve Acilciler adlı üç örgüt ortaya çıktı. Yapılan hesaplama göre bu üç örgütten 12 Eylül sonrasındaki mahkemelerde yargılananların sayısı yaklaşık 2000 kişidir. Bu da yaklaşık 10 bin kişilik bir çevre demektir. O yıllardaki örgüt taraftarlarının sayısını düşünürsek öyle aman aman bir sayı değil, ama tek kentin dışına taşamayan örgütlerde olduğu gibi birkaç yüz kişilik sayı da değil... Yaklaşık 20 yerde örgütlüydük.

Bu insanların ön planda olanları arasında hakkında çok az şey bilinen hiç kimse yoktur. Az bilinenlerden birisi Rıza Salman'dır ama kendisiyle ilgili olarak bilinenler yine de az değildir. En başta örgütün ilk dönemleri bulunuyor, ardından hapishane yılları... Avrupa yılları pek bilinmiyor.

Yüksel Eriş ile ilgili olarak kaç tane yazı yazdım. 27 yaşında hayatını kaybeden bir insan için bile hayli bilgi bulunuyordu.

İlker Akman için de benzeri söylenebilir. İlker'i benden başka tanıyan da kalmadı.

Hasan Basri Temizalp için ise bilgi daha azdır. Üçüncü THKO davasında yargılanır. Maden mühendisi olarak işçiler arasındaki örgütlenme çalışmalarını da Mehmet Koç'tan öğrendik. Bilgimiz azdır ama yine de cılız denilebilecek durumda değildir.

Yusuf Ziya Güneş ile ilgili bilgimiz en azıdır denilebilir. Nasıl devrimci oldu, ODTÜ'de Hasan Basri ile ilişkisi nasıl gelişti; bilmiyoruz.

Başka isimler de sayılabilir ve hakkında en az bilgi sahibi olunanla ilgili olarak bile en az bir sayfa yazı yazılabilir.

Bilmediklerimizi başkalarından öğrenebiliyoruz. Mesela Yusuf Ziya Güneş'in cenazesi tekrar kurulan Karadeniz Dev-Genç'in düzenlediği büyük bir törenle kaldırılmış. Törende konuşma yapan eski Kurtuluşçu arkadaşı da tanıyorum ama "Bu tür törenlerde o kadar çok konuşma yaptım ki, ne söylediğimi hatırlamıyorum" dedi.

Biz bilmiyorsak, başkası biliyor. Eskiden böyle bir durum yoktu.

Bugüne kadar kaç kere "Anılarını yaz" önerisiyle karşılaştım, hatırlamıyorum. Genellikle "Yaşım daha genç, belki sonra yazarım" demiştim ama yazmaya kalksam ne yazacağım?

Örgütün kuruluşunu, ilk ilişkileri, Türkiye Devriminin Acil Sorunları'nı nasıl yazdığımı, girilen eylemleri ve daha birçok şeyi yazdım. www.thkp-c-acilciler-tarih.blogspot.com da dört bölümlük

Bizim Teorik

Geleneğimiz

yazısında TDAS'ın yazılışını anlattım. (İlker ile ilgili dört yazıyı da burada bulabilirsiniz.)

Bunları sadece ben mi biliyorum; yok canım. 1974-1975 yılında Ankara'da faaliyet gösteren devrimci örgütlerin büyük bölümü –özellikle Devrimci Gençlik, sonrasında Devrimci Yol oldular- bunları bilir. Nasıl kurulduk, kimlerle ne tartıştım, neyi yazdım; bunları yazılı olarak anlattılar da...

Şimdi ben anı yazsam ne anlatacağım?

Hapishane anılarını derseniz **Belma'ya Mektuplar**'da anlattım diyebilirim. Bu kitap anılardan oluşmuyor, bir çeşit günlük demek daha doğru olur. Anı gibi aradan yıllar geçtikten sonra yazılmamışlar, anında yazılmışlardı. Ömürleri diyelim en fazla üç gündü, bazen daha da azdı. İnsan bir olayı aradan 20-30 yıl geçtikten sonra farklı değerlendirebilir, ama mektuplardan oluşan o yazılar o güne ait değerlendirmelerdi.

Avrupa pratiğiyle ilgili olarak hem sitede çok yazı yazdım hem de **Mülteciler Göçmenler**'de anlattım.

2008-2013 arasında www.enginerkiner.org da örgüt tarihimizi didik didik ettik, çok yazı yazdım.

Geriye anlatacak önemli ne kaldı, bilemiyorum.

Bu nedenle benden anı istemeyin.

Ya da anı isterseniz, somut olarak neyi öğrenmek istediğinizi, anıdan ne beklediğinizi açıklayın ki, durum kafamda somutlaşsın.

Ben göremiyorum da siz görüyorsanız, anlatın ben de bileyim.

Bazı önemli anı konuları birden fazla bile anlatıldı. Mesela 1974 sonlarında Ankara'da Oğuzhan Müftüoğlu ile yaptığım görüşmeyi o da ben de anlattık. Tabii herkes kendine göre anlattı.

Unuttum, eklemek gerek: Aydın hapishanesinden firar teşebbüsümüzü anlattım. Bayrampaşa'da kaçışımızı ise kaç kere ayrıntılı olarak anlattım.

Bu kadar anlatıya rağmen arada eksik kalanlar olabilir, ama onlardan da en fazla birkaç yazı olur, anı kitabı olmaz.

Hala anı isteyen varsa, somut konuşun da ben de bileyim...